24/04/2019

Οικ. Πατριάρχης: “Ο άνθρωπος δεν μπορεί να διαχειριστεί από μόνος του τον φόβο του θανάτου”

Πατριαρχεία / Οικουμενικό Πατριαρχείο

Ο άνθρωπος δεν μπορεί να διαχειριστεί από μόνος του τον φόβο του θανάτου, αναφέρει στο μήνυμά του για το Πάσχα ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος, προσθέτοντας “η αίσθηση ότι η ζωή είναι πορεία το θάνατο, άνευ ελπίδας διαφυγής δέν οδηγεί στον εξανθρωπισμό της αναστροφής του”
“Η επιστήμη, η κοινωνική και πολιτική δράση, η οικονομική πρόοδος καί η ευημερίαδεν δύνανται νά προσφέρουν διέξοδον. Ό,τι δεν είναι δημιούργημα του ἀνθρώπου φέρει τό στίγμα του θανάτου”.

Το μήνυμα του Οικουμενικού Πατριάρχη

Τιμιώτατοι ἀδελφοί καί προσφιλέστατα τέκνα ἐν Κυρίῳ, Διατρέξαντες ἐν νηστείᾳ καί προσευχῇ τόν δόλιχον τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, φθάσαντες δέ τό σωτήριον πάθος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καθιστάμεθα σήμερον κοινωνοί τῆς χαρᾶς τῆς λαμπροφόρου Ἐγέρσεως Αὐτοῦ.

Τό βίωμα τῆς Ἀναστάσεως ἀνήκει εἰς τόν πυρῆνα τῆς ταυτότητος τῶν Ὀρθοδόξων. Ἑορτάζομεν τήν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου ὄχι μόνον κατά τό Ἅγιον

Πάσχα καί τήν πασχάλιον περίοδον, ἀλλά κάθε Κυριακήν καί εἰς κάθε Θείαν Λειτουργίαν, ἡ ὁποία εἶναι πάντοτε ὁλόφωτος πανήγυρις. Ἡ χριστιανική ζωή εἰς ὅλας τάς πτυχάς της, εἰς τήν θείαν λατρείαν, εἰς τήν βιοτήν καί μαρτυρίαν μας ἐν τῷ κόσμῳ, ἔχει ἀναστάσιμον πνοήν, δονεῖται ἀπό τήν νίκην τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ ἐπί τοῦ θανάτου καί ἀπό τήν προσδοκίαν τῆς αἰωνίου Βασιλείας Του.

Ὁ ἄνθρωπος δέν δύναται ἀφ᾽ ἑαυτοῦ νά διαχειρισθῇ τόν φόβον καί τό ἀναπόφευκτον τοῦ θανάτου, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου εὑρίσκεται καθ᾽ ὅλην τήν διάρκειαν τῆς ζωῆς του καί ὄχι μόνον εἰς τό τέλος της. Ἡ αἴσθησις ὅτι ἡ ζωή του εἶναι «πορεία πρός τόν θάνατον», ἄνευ ἐλπίδος διαφυγῆς, δέν ὁδηγεῖ εἰς τόν ἐξανθρωπισμόν τῆς ἀναστροφῆς του καί εἰς ἐνίσχυσιν τῆς εὐθύνης καί τῆς μερίμνης του διά τό παρόν καί τό μέλλον. Μᾶλλον, ὁ ἄνθρωπος συρρικνώνεται, ἀποκόπτεται ἀπό τά οὐσιώδη τοῦ βίου, καταλήγει εἰς τόν κυνισμόν, τόν μηδενισμόν καί τήν ἀπόγνωσιν, εἰς τήν φενάκην τῆς ἀκωλύτου αὐτοπραγματώσεως καί εἰς τόν ἀχαρίτωτον εὐδαιμονισμόν τοῦ «φάγωμεν καί πίωμεν, αὔριον γάρ ἀποθνήσκομεν».

Ἡ ἐπιστήμη, ἡ κοινωνική καί πολιτική δρᾶσις, ἡ οἰκονομική πρόοδος καί ἡ εὐημερία δέν δύνανται νά προσφέρουν διέξοδον. Ὅ,τι εἶναι δημιούργημα τοῦ ἀνθρώπου φέρει τό στίγμα τοῦ θανάτου, δέν σώζει, ἀφοῦ καί αὐτό ἔχει ἀνάγκην σωτηρίας. Ὁ πόθος τῆς αἰωνιότητος δέν καλύπτεται μέ ἐπίγεια ἀγαθά, δέν ἱκανοποιεῖται μέ τήν παράτασιν τῆς ζωῆς μας καί μέ ὑποσχέσεις ψευδῶν παραδείσων.
Ἡ Ὀρθοδοξία προσφέρει εἰς τόν σύγχρονον λογοκρατούμενον ἄνθρωπον τήν Ἀλήθειαν τοῦ σωτηριώδους Εὐαγγελίου τῆς Ἀναστάσεως. Δι᾽ ἡμᾶς τούς Ὀρθοδόξους, τό Πάσχα δέν εἶναι ἁπλῶς ἀνάμνησις τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, ἀλλά βίωσις καί τῆς ἰδικῆς μας ἀναγεννήσεως ἐν Χριστῷ Ἀναστάντι, πρόγευσις καί βεβαιότης τῆς ἐσχατολογικῆς πληρώσεως τῆς θείας Οἰκονομίας.

Ὁ πιστός γνωρίζει ὅτι ἡ ὑπαρξιακή πληρότης εἶναι δῶρον τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Ἐν Χριστῷ, ἡ ζωή μας μεταμορφώνεται, μετατρέπεται εἰς πορείαν πρός τήν θέωσιν. Οἱ χριστιανοί διακρίνονται, κατά τόν Ἀπόστολον Παῦλον, ἀπό τούς «λοιπούς», τούς «μή ἔχοντας ἐλπίδα» (πρβλ. Α’ Θεσσ. δ’, 13). Ἐλπίζουν εἰς Χριστόν, ὁ ὁποῖος εἶναι, «ἡ ζωή καί ἡ Ἀνάστασις ἡμῶν», «ὁ πρῶτος καί ὁ ἔσχατος καί ὁ ζῶν» (Ἀποκ. α’, 17 – 18).

Ἡ σωτήριος παρουσία τοῦ Χριστοῦ εἰς τήν ζωήν μας καί ἡ ἐλπίς τῆς ἐπουρανίου Βασιλείας εἶναι ἀρρήκτως συνδεδεμέναι εἰς τήν χριστιανικήν ὕπαρξιν, ἡ ὁποία ἐνεργεῖ καί πραγματώνεται ὡς δημιουργική καί μεταμορφωτική δύναμις ἐν τῷ κόσμῳ. Δέν εἶναι καθόλου τυχαῖον, ὅτι πρίν ὁ νεωτερικός πολιτισμός κατανοήσῃ καί ἐγκαθιδρύσῃ τόν ἄνθρωπον ὡς δημιουργόν τῆς ἱστορίας, οἱ πιστοί ἐκλήθησαν νά καταστοῦν «Θεοῦ συνεργοί» (πρβλ. Α’ Κορ. γ’, 9). Ἀποτελεῖ πλήρη παρανόησιν

τῆς Ὀρθοδόξου αὐτοσυνειδησίας καί τοῦ κοινωνικοῦ καί φιλανθρώπου ἔργου τῆς Ἐκκλησίας, ὅταν ὑποστηρίζηται ὅτι ἡ Ὀρθοδοξία εἶναι ἐσωστρεφής, ἀκοσμική καί ἀδιάφορος διά τήν ἱστορίαν καί τόν πολιτισμόν.
Ἱερώτατοι ἀδελφοί καί τέκνα ἀγαπητά,

Τό Πάσχα δέν εἶναι ἁπλῶς ἡ μεγαλυτέρα ἑορτή καί πανήγυρις τῶν Ὀρθοδόξων. Ἀνάστασις εἶναι ὅλη ἡ πίστις, σύνολος ἡ ἐκκλησιαστική ζωή, ὁλόκληρος ὁ πολιτισμός τῆς Ὀρθοδοξίας, ἡ ἀνεξάντλητος πηγή, ἐκ τῆς ὁποίας ἀντλεῖ καί τρέφεται ἡ ἐσχατολογική ὁρμή τῆς ὀρθοδόξου βιοτῆς καί μαρτυρίας. Ἐν τῇ Ἀναστάσει καί ἐκ τῆς Ἀναστάσεως γνωρίζομεν οἱ πιστοί τόν αἰώνιον προορισμόν μας, ἀνακαλύπτομεν τό περιεχόμενον καί τήν κατεύθυνσιν τῆς ἀποστολῆς μας ἐν τῷ κόσμῳ, εὑρίσκομεν τό νόημα καί τήν ἀλήθειαν τῆς ἐλευθερίας μας. Ὁ κατελθών ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς καί συντρίψας τάς πύλας τοῦ Ἅδου καί τό κράτος τοῦ θανάτου, ἀναδύεται ἐκ τοῦ τάφου ὡς ἐλευθερωτής τοῦ ἀνθρώπου καί ἁπάσης τῆς κτίσεως. Αὐτό τό δῶρον τῆς ἐλευθερίας καλεῖται ὁ ἄνθρωπος νά ἀποδεχθῇ ἐλευθέρως, ἐντασσόμενος εἰς τήν «κοινότητα τῆς θεώσεως», τήν Ἐκκλησίαν, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἡ ἐλευθερία εἶναι θεμέλιον, ὁδός καί προορισμός. Ἡ χριστοδώρητος ἐλευθερία βιοῦται καί ἐκφράζεται ὡς «ἀληθεύειν ἐν ἀγάπῃ» (πρβλ. Ἐφεσ. δ’, 15), ὡς γεγονός κοινωνίας καί ἀλληλεγγύης. «Ὑμεῖς γάρ ἐπ᾽ ἐλευθερίᾳ ἐκλήθητε, ἀδελφοί. μόνον μή τήν ἐλευθερίαν εἰς ἀφορμήν τῇ σαρκί, ἀλλά διά τῆς ἀγάπης δουλεύετε ἀλλήλοις» (Γαλ. ε’, 13). Ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ «ὑπάρχομεν μέ τόν τρόπον τῆς Ἀναστάσεως», ἀφορῶντες εἰς τήν «κοινήν ἀνάστασιν» ἐν τῇ ἀνεσπέρῳ ἡμέρᾳ τῆς Βασιλείας.
Μέ αὐτάς τάς σκέψεις, δοξάζοντες ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ τόν Ἀναστάντα καί «ἀνατείλαντα πᾶσι τήν ζωήν» Κύριον, τόν Θεόν «μεθ᾽ ἡμῶν» καί «ὑπέρ ἡμῶν», τόν ἐπαγγειλάμενον ἔσεσθαι μεθ᾽ ἡμῶν μέχρι τερμάτων αἰῶνος, καί ἀναβοῶντες τόν πασχάλιον πανευφρόσυνον χαιρετισμόν «Χριστός Ἀνέστη!», δεόμεθα τοῦ πανδώρου Ποιητοῦ καί Λυτρωτοῦ τοῦ κόσμου, ὅπως καταυγάζῃ τήν ζωήν πάντων ἡμῶν διά τοῦ φωτός τῆς πανσωστικῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ καί χαρίζηται τοῖς πᾶσι χαράν πεπληρωμένην καί πάντα τά σωτήρια δωρήματα, ἵνα ὑμνῆται καί εὐλογῆται τό πανάγιον καί ὑπερουράνιον ὄνομα Αὐτοῦ.